

opusdei.org

Tikėjimo lobynai

Šv. Josemaríos straipsnis, išspausdintas 1969 m. lapkričio 2 d. ABC laikraštyje (Madrیده). Jame Opus Dei įkūrėjas kalba apie meilę laisvei, vieną iš krikščionybės lobių.

2010-12-06

Laiške Galatams, aukštinančiame tikėjimo lobynus, šventasis Paulius mus moko, kad krikščionis turi gyventi laisvas, nes „Kristus mus išvadavęs, kad būtume laisvi“ [1]. Ši žinia, Kristaus paskelbta pirmiesiems krikščionims, kad esam išvaduoti iš

kančių ir sielvarto, gyvuos dar daugybę amžių. Istorija nepavaldi akloms jėgoms nei likimui; ji rodo Dievo Tėvo gailestingumą. Šventasis Raštas teigia, kad Dievo mintys yra aukštesnės už mūsų mintis [2], todėl pasitikėti Viešpačiu reiškia tikėti, nepaisant sielvarto, ir pakilti aukščiau savo regimybės. Visa lydi Dievo gerumas – o Jo meilė amžina – nors kartais mes to ir nepastebime.

Jei krikščionis gyvas tikėjimu – tikėjimu, kuris neapsiriboja vien žodžiu, o yra nuoširdi malda – dieviška meilė atsiskleidžia džiaugsmu ir vidine laisve. Tuomet sutrūkinėja ir išnyksta širdį varžantys pančiai, dingsta sielą slegiantis sunkumas. *Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?!* [3] Ir lūpose iškart pasirodo šypsena. Dievo vaikas, krikščionis, gyvenantis tikėjimu, gali kentėti ir verkėti; gali kuo nors skųstis, tačiau liūdėti – ne.

Krikščioniška laisvė gimsta iš sielos gelmių, iš širdies, iš tikėjimo. Tačiau ji nėra tik asmeninė – ją parodom ir bendraudami su kitais. Viena iš tokių apraiškų, itin būdingų pirmųjų krikščionių gyvenime, yra brolybė. Tikėjimas – didinga Dievo meilės dovana – sumenkino ir panaikino visus skirtumus, visas kliūtis: *nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje!* [4] Šis suvokimas ir broliška meilė, nepaisanti rasės, visuomeninės padėties, kultūros ir tikėjimo skirtumų, yra esminis krikščionybės bruožas.

Kalbėti apie politiką – ne mano misija. To nesiekia ir Opus Dei, nes vienintelis mūsų tikslas – dvasinis gyvenimas. Opus Dei nesivėlė ir niekada nesivels į politiką ar politines partijas, nėra susijęs su jokių asmeniu ar ideologija. Tokia veikla nėra apaštališka ar šiaip

pagirtinas elgesys: toks Opus Dei gyvavimo būdas kyla iš šios organizacijos prigimties, nes to prašo jos tikslas ir akivaizdi misija – laisvės meilė, krikščionį lydintis saugumas ir visiška žmogaus laisvė bei atsakomybė.

Laikiniems dalykams dogmos netaikomos. O peršamos absoliučios tiesos ten, kur kiekvienas turi teisę spręsti savo nuožiūra, atsižvelgdamas į savuosius interesus, kultūrą ir asmeninę patirtį, žemina žmogaus orumą. Piršdami dogmas laikiniems dalykams, neišvengiamai prievarta spaudžiame kitus ir negerbiame artimo.

Tuo nenoriu pasakyti, kad į laikinus dalykus krikščionis turi žiūrėti atmetinai ar abejingai. Tik iš dalies. Tačiau manau, kad krikščionis turi suderinti žmogišką pilietinio ir visuomenės progreso troškimą su suvokimu, kad reikia apriboti savąją

ir gerbti kitų nuomonę bei mylėti ir pripažinti visų teisę į savo nuomonę. Kas nemoka šitaip gyventi, nėra nuodugniai perpratęs krikščioniškosios misijos. Ją suvokti nėra lengva, iš dalies iki galo niekada ir nesuvoksim, nes mumyse visuomet bus gyvas polinkis į egoizmą ir išpuikimą. Todėl visi privalome nuolat būti savikritiški, savo poelgius permąstyti pagal Kristaus mokymą, pripažinti, kad esam nusidėjėliai, ir pradėti iš pradžių. Tas nėra lengva, bet turime stengtis.

Mus kurdamas Dievas rizikavo mūsų laisve. Norėjo sukurti istoriją, kuri būtų tikra istorija, grįsta tikrais sprendimais, o ne prasimanymas ar žaidimas. Kiekvienas žmogus turi savarankiškai gyventi ir apsispręsti, susidurdamas su atsitiktinumais, abejonėmis, o kartais ir su nežinia. Neužmirškime, kad Dievas, kuris mus saugo, suteikdamas tikrąjį

tikėjimą, mums neatskleidė visų žmogiškų įvykių prasmės. Be visų krikščioniui aiškių tiesų, yra ir begalė tokių dalykų, apie kuriuos gali nebent susidaryti savo nuomonę, tai yra spėti, kad jie teisingi ar tinkami, bet niekuomet iki galo nebūsi įsitikinęs, kad taip ir yra. Ne vien todėl, kad aš galiu klysti, bet dar ir todėl, kad ne tik aš galiu būti teisingas, bet ir kiti. Tas pats daiktas, kuris vienam atrodo įgaubtas, kitiems, žiūrintiems iš kito taško, atrodys išgaubtas.

Žmogiškos nuomonės ribotumo suvokimas mums padeda pajusti, kad laisvė yra bendro sugyvenimo sąlyga. Bet čia dar ne viskas ir ne pats svarbiausias dalykas: laisvės gerbimo šaknys glūdi meilėje. Jei kiti mąsto ne taip, kaip aš, ar vien todėl jie turi tapti mano priešais? Priešais jie tampa tik dėl egoizmo ar intelektualinio ribotumo tų, kurie mano, kad didžiausia vertybė yra

politika ir laikini užsiėmimai. Taėiau krikėėionis ųino, kad taip nėra, nes kiekvienas ųmogus yra neįkainojamas ir kiekvieno mūsų likimas veda į Dievą; už kiekvieną iš jų mirė Jėzus Kristus.

Krikėėionimi tampama tada, kai išmokstama mylėti ne šiaip abstrakėią ųmonijos sąvoką, o kiekvieną šalia esantį ųmogų. Jei jauti atsakomybę už tuos darbus, nuo kurių priklauso ateities kartų gerovė, esi subrendęs kaip ųmogus, dar nereiškia, kad turi apleisti paprastesnes užduotis ar jų nepaisyti: smulkmena pamaloninti bendradarbius, su jais užmegzti tikrą draugystę, užjausti tuos, kuriuos slegia bėdos, nors šios mums ir atrodo nesvarbios, palyginti su didųiais mūsų siekiamais idealais.

Kalbėti apie laisvę, apie laisvės meilę – tai kurti sunkiai pasiekiamą idealą, kalbėti apie vieną didųiausių tikėjimo

lobių. Nes neapsigaukime – gyvenimas nėra saldus romanas. Krikščioniška brolybė nenusileidžia iš dangaus visam laikui; ją reikia kurti kasdien. Ją reikia išsaugoti, nors gyvenimas ir kupinas sunkumų, skirtingų interesų, įtampos ir kovų, nors kasdien ir tenka susidurti su žmonėmis, kurie mums atrodo nemalonūs, o mes nemalonūs kitiems.

Bet jei neteksime drąsos, jei leisimės užvaldomi egoizmo ar skeptiškai gūžčiosime pečiais, tai bus ženklas, kad turime gilinti savo tikėjimą, labiau apmąstyti, ko mus moko Kristus. Nes tik šioje mokykloje krikščionis išmoksta pažinti pats save ir suprasti kitus bei gyventi taip, kad kiekviename žmoguje matytų Kristų.

[1] Plg. Gal 4,31; Gal 5,1.

[2] Plg. Iz 55,8; Rom 11,33.

[3] Rom 8,31.

[4] Gal 3,28.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/tikejimo-lobynai/](https://opusdei.org/lt-lt/article/tikejimo-lobynai/)
(2025-03-27)